

Bir Gece Ansızın

– Gülen Düş · 04 Ağustos 2024

Bir gece ansızın aldım paltomu, uyku modunda olan raftan. Paltoyu sırtıma güzelce geçirdim ve giyerken de hayıflanmadan edemedim. "Allah'ım ne kadar ağır bir palto, üzerime yığınlarca beton dökülmüşçesine sanki bir kaftan." Kapıyı çarpmak istedim dünyanın çok yüzlülüğüne, zulmüne karşılık verircesine. Anahtarımı da aldım kilitledim kapıyı, dünyayı bu kapının ardında bırakmak istercesine. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm fütursuzcasına ya da belki de lüzumsuzcasına...

Burnuma acının hoşafa batırılmış tarzda ıslak yeşilimsi kokusu geliyordu, kulaklarım çığlıkların sisli ve puslu karmaşasında sıkışıp kalıyordu, insanlar kaçışıyordu; her köşede gözyaşları, feryatlar, yarım kalmışlıklar fıskırmaya başlıyordu en derininden. Ruhum koşuyordu fakat bedenim kendisini "insan" denen uçurumun en alçak tarafından atmak için âdeta çırpınıyordu ve ihtimallerce sürükleniyordu yerinden... Bir sokak lambası patlıyordu "kaldırımın hayat var! burada denilen" kısmından. Her şey yavaş yavaş uzaklaşıyordu aslından. Her ölüm Rabbe duyulan özlemin en güzel tecellisi olarak doğuyordu kastından. En âlâsından benimde vardı bir zamanlar adım ve soyadım. Sokak lambasının karanlığında perdelenen gölgeyi görmek istercesine koşan ruhum durdu, köşesinde. Karanlıklar içerisinde secdeye kapanmış bir çocuk: "Allah'ım annemi aldın. N'olur oyuncağımı da benden alma" diyerek ağlıyordu. O an anladım ki patlayan şey sadece sokak lambası değildi; savaşın ortasında, bombalar arasında tesbihin dağılan taneleri gibi dağılan insanlıktı. Rabbim bu vicdansızlık hangi âlemde, hangi evrende, hangi dünyada adı nasıl konulası bir kılıktı? Evet "savaşın!" tam ortasıdaydım, ne sağında ne de solunda tam ortasında.

Yok olmak istedim, paltomun kanayan ucundan genzime dolan gözyaşımı görünce. İN! SAN! diye "inanılan" ya da İN! SAN! "sanılan" bazı bedenler nasıl da müsait değişime gözü dönünce. Paltomun yörüngesinden fırlatmak istedim; ağırlık yapan tüm kötülükleri ve üzerime sinen tüm umutsuzlukları. Buruşturup atmak istedim teker teker tüm mutsuzlukları.

Yalınayak bastım; gökyüzünden yeryüzüne düşen bombaların kara kaplı sayfalarına. Her sayfada yıkık dökük harabeye dönmüş evler ve o evlerde zulmün her çeşidine tanıklık etmiş tenler; şaşkınlık verici gelenler, gidenler...

Yere her basışımda : "Sen hiç her şeyini kaybetmek zorunda kaldın mı? Sen hiç inancın yüzünden öldürülmek zorunda kaldın mı? Sen hiç hayallerin varken ailenle sonsuz bir uykuya daldın mı? Sesinin duyulmaması nasıl bir şey bilir misin sen? Bağırсан bile vicdansızlığın çitlerine takılı kalmanın ne olduğunu bilir misin sen? Bir avuç toprakta esir edilmeye çalışılırken özgürlüğün ne demek olduğunu bilir misin sen?" sesleri kazındı yine yeniden tarihin tozlu raflarına...

BÜŞRA DALGIÇ